

Hepning 1 50

SPEJDERNES MAGASIN

Skovmænd på „primitivt“

GILWELL HYTEN på Storedam i Nordsjælland. Nærmeste station er Lillerød. Hytten er bygget i 1936, og der har været afholdt primitive kursus her siden 1937. Kursusleder: Jørgen Christoffersen med Aili Thostrup, Kbhvn. og Jørgen Bent Nielsen, Kbhvn. som tropsførere.

HYTTEN I BROMME SKOV ligger 6 km nord for Sorø på Bøgeholm, ved den sydlige ende af Lillesø. Hytten tilhører Asser Riigs trop, som opførte den i 1947. Det første primitive kursus her fandt sted i 1946, da blev der brugt en tipl som tropslokale. Kursusleder: Svend Ranvig med Holger Tangaa-Hansen, Lyngby og Torben Lodberg, Kbhvn. som tropsførere.

Skovmænd, jeres chance er kommet — måske. I har hørt jeres tropsførers gribende beretning om hans oplevelser på et af korpsets primitive kursus, I har hørt om spejdere i super-patruljer i 33. Storedam, 10. Hylkedam eller 1. Mossø eller Bromme trop, om masser af oplevelser, om en skrap terrænleg, hvor enkelte kom hjem som »brystbilleder«, andre blev ristet over en sagte ild — eller var det kun deres standere, som fjenden havde taget. I har hørt om det usandsynlige ædegilde efter den anstrengende hike, om den stemningsfulde påskedagstjeneste i en landsbykirke, om masser af instruktioner og øvelser, men også mærket det kammeratskab, der var blevet mellem unge førere fra alle egne af landet.

I den tilstundende påske, 15.—19. april, åbner Storedam, Hylkedam, Bromme og Ryekol sig for op mod 300 af korpsets skovmænd og unge førere og byder dem på de samme oplevelser. Nu kan det blive jeres tur. Tal med din tropsfører om det, men en betingelse er, at du er fyldt 17 år senest 15. april, og at du er et »førerelemne«, det sidste må du hellere lade din tropsfører afgøre, men har du lyst og interesse for senere at tage et førerarbejde op som TA i din egen eller en anden trop, så har dit gamle korps hårdt brug for dig; for der er drenge nok, der vil være spejdere.

Du kan så frit vælge mellem følgende fire kursus:

Storedam ved Lillerød i Nordsjælland, korpsets ældste førertræningscenter. Kursus ledes af Jørgen Christoffersen, der er divisionschef for Heimdal divisionen og selv i mange år har været tropsfører for storedam-troppene. Navnet borger for kvaliteten.

Bromme skov ved Sorø. Dybt inde i en af midtsjællands smukkeste skove ligger hytten, som de »primitive« kamperer om. Her er skov og sø, bakker og dybe slugter. Kursus ledes af Svend Ranvig, der er tropsfører for Asser Riigs trop, redaktør af Spejdersport og mange-

i Påsken!

- * Kursusaafgiften er kr. 10.00
- * Halvdelen af rejseudgifterne godtgøres
- * Du kan frit vælge mellem fire kursus

årig medarbejder ved førertræningen. Under hans ledelse vil I kunne lære det »primitive« til bunds.

Hylkedam ved Gelsted på Vestfyn er korpsets største ejendom, 40 tønder land gyvelbevoksede bakker, granplantager og lyngarealer, tæt op til Wedellsborgskovene, hvis skovrider vil lære jer »woodcraft«. Kursus lede af Erik Duch, gammel odensetropsfører, distriktsassistent og mangeårig instruktør ved gillwelltræningen. Også der er I i de bedste hænder.

Ryekol ved Gl. Rye, lige nord for Mossø og ikke langt fra Himmelbjerget. Her er 20 tønder land høje lyngbakker med vid udsigt over Mossø til Ejer Bavnehøj m. m. I en gryde mellem bakkerne ligger lejrpladsen og den store hytte, der blev færdig i fjor, korpsets mest særprægede lejrplads. Kursus ledes af Erik Jessen, tidligere redaktør af nærværende blad, kolonnechef og tropsfører i Åbenrå, forfatter til »Idébog for tropsførere«. Få dage på Ryekol vil overbevise dig om, at han ikke har anført alle sine ideer i bogen.

Deltagelse i kursus koster 10 kr., og halvdelen af dine rejseudgifter godtgøres af korpset, hvis du bor mindst 40 km fra det kursus, du vil besøge. Tilmeldelse skal ske til divisionen senest 25. marts, indmeldelsesblanketter skaffer din tropsfører. Tal med ham snarest og søg at bringe ham ind på ideen, hvis han ikke allerede er det.

Alle kursus begynder skærtorsdag og slutter 2. påskedag. Hører du til dem, der normalt ikke har fri påskelørdag, så skaf dig fri i god tid, så du kan være med fra først til sidst. Spejdere, der bor i nærheden af kursus, kan til nød tage hjem lørdag, men det er besværligt og nedsætter udbyttet af kursus meget. Vent i så tilfælde hellere til næste år, hvis der er en chance.

Gå straks i gang med forberedelserne, så du ikke snyder dig selv for din måske bedste spejderoplevelse.

Thorkild Glad.

HYLKEDAM på Vestfyn. Nærmeste station er Gelsted. Hytten blev bygget i 1947, og året efter holdtes det første primitive kursus her. Hylkedam har også været skuepladsen for landsskovmandsturneringerne. Leder af kursus: Erik Duch med Tommy Leth Larsen, Kbhvn. og Anders Eriksen, Viborg som tropsførere.

RYEKOL ved Gl. Rye. Nærmeste station er Ry. Ryekol er korpsets nyeste hytte, den blev færdig umiddelbart før påsken i 1953 og blev straks derefter benyttet til primitive kursus. Leder af kursus: Erik Jessen med Viggo Mørck, Frederikslø og Jørgen B. Skotte Hansen, Kbhvn. som tropsførere.

Vor flyvende medarbejder — Dick — er fulgt med Odense divisionen på kryds og tværs over prærien. — Om hans spændende oplevelser kan du læse på disse sider.

Buffalo-Løbet 1953

Der herskede et usædvanligt røre om aftenen i det store, amerikanske fort Mc. Pherson. Man havde tidligt om morgenen udsendt en del af mandskabet for at udspejde Sioux indianernes bevægelser og iøvrigt rekonoscere i terrænet. Sioux-stammen, der i længere tid havde holdt sig passivt på sit territorium, var nu atter kommen på krigsstien, gerådet i raseri over, at blegansigterne var trængt ind på deres område, hvor de dels havde jaget bison'er og dels anlagt nogle farme.

På fortet var man urolig for de udsendte spejdes skæbne nu, da mørket var faldet på, og de endnu ikke var kommet tilbage. Frygten var ikke ubegrundet, da man kendte Sioux-indianernes hævnthirst og længsel efter blegansigternes skalpe.

Pilens budskab.

Fortets chef, general Carr, sad ved kaminilden og stirrede eftertænksomt ud i rummet, da man bragte ham en pil, hvortil var fæstet en meddelelse skrevet med indianske tegn. Pilen var just kommet susende ind over fortets volde og palisader og var sikkert et budskab fra indianerne.

Ved tydingen af dette budskab fandt man ud af, at de fra fortet udsendte folk var blevet overfaldet i Ellsworth Forrest af indianerne og sikkert dræbt til sidste mand. I anledning af indianeropstanden havde fortet modtaget 11 afdelinger af de berømte Pawnee spejdere; det var indianere, der tilhørte Pawnee-stammen, men som nu var gået i Staternes tjeneste. Disse sendtes nu hurtigt ud til det angivne sted for at bringe hjælp. Da man fandt frem i den mørke skov til stedet, hvor drabene var foregået, viste det sig heldigvis, at fortets soldater alle var sluppet med lettere pileskud, hvis sår hurtigt blev forbundet. Indianerne må have haft travlt med andre ting, siden de ikke havde taget de såredes skalpe.

Buffalo Bill

Natten var tyst og stille, men på den mørke vej ved Wallace Ranch hørtes en vogns rumlen, og man så en lygtes rødlige skin trænge sig frem gennem mørket. Det var præriens store jæger, Bill Cody, eller, som han kaldtes herude i wild-west, Buffalo Bill, der kom kørende på en prærievogn overspændt med et sejl-dugs ruf. Han, der var gået i De forenede Staters tjeneste, havde dels været ude på en rekonoscering, dels med et vigtigt budskab til Fort Learned. Her ved Wallace Ranch traf de fra Fort Mc. Pherson udsendte hold ham. Han berettede om, at banditter havde overfaldet ham og røvet tasken med de værdifulde dokumenter, der var bestemt for kommandanten på det nævnte fort. Han bad dem udsponere Sioux-indianerne, der sikkert holdt til i Greighton Forrest.

Herude i den store skov havde Sioux-stammen opslået deres boplad. Stammens høvding, Sitting Bull, sad ved bålet med sine krigere og holdt rådslagning. Men skjult af krat og buske sneg Pawnee spejderne sig lydløst frem. Som slanger snoede de sig henover skovbunden for at lytte og se.

Telegrafens melder

Langt ude imod øst ligger stationen Harrison på Kansas Pacific Railway. Stationens personale sad den samme nat og ventede på de sidste tog fra Denver og Wichita. Man hyggede sig i det lune stationskontor og forkortede tiden med et slag kort. Udenfor bredte sig den endeløse prærie, hvorfra af og til kom nogle dumpe lyde. Det var store flokke af bison'er, hvis hovslag man hørte, når de galopperede henover de græsklædte stepper. Da begyndte telegrafens at tikke og satte sine prikker og streger på den tynde papirstrimmel. Det var en foruroligende meddelelse, den afleverede, idet den angav, at diligencen til Cheyenne var blevet overfaldet af banditter ved Coon Creek og passagererne kastet i en klippepalte. Da

Tidlig morgen på Fort Mc. Pherson. De sidste instruktioner gives.

Guldgravning i Gold Creek.

Great Northern Pacific Railways veltjente lokomotiv, »Old Jack«, er lige blevet forspændt eksprestoget til Denver og holder nu klar til afgang fra guldgraverbyen Gold Creek.

man fik forbindelse med Pawneeholdene, blev disse dirigeret dertil for at foretage en hjælpeaktion. Efter store anstrengelser lykkedes det virkelig at få de ilde medtagne pasagerer frelst op af stenslugten.

På Fort Custer sad en fangen medicinmand, der under sine medicinske eksperimenter var blevet bidt af en slange. Men det værste var, at omstrejfende indianerbander havde ødelagt telegrafforbindelsen med Fort Snake Temple. Det var af stor vigtighed at komme i forbindelse med dette fort, hvorfor et budskab måtte overbringes. Til dette farlige foretagende var Pawneeholdene villige.

Snake Temple

På det sted, hvor forhen Siouxstammens offerlund, Snake Temple, befandt sig, havde nu staternes regering anlagt et fort og givet det det samme navn. Hvor før præriens røde børn i ærbødighed havde bøjet sig for guden Wowoka og for de store ånder, tumlede nu onkel Sams sønner rundt med geværer og kanoner. Det var derfor til at forstå, at rødhuderne følte sig gram i hu over

at måtte have forladt denne deres helligdom. Og, hvad mere var, de store perler med skovskadens fjer, som havde prydet Wowokas totem, havde man ikke nået at få med, da man blev forjaget fra stedet.

Ikke langt fra den store Irvine Ranch ligger farmen Old Mill. Ud på natten blev den overfaldet af en skare indianere og stukket i brand. Det lykkedes dog for farmeren og hans folk at få de hæventørstige rødhuder drevet på flugt og ilden slukket. Hidkaldt af skuddene kom Pawnee spejderne kort efter til stede. Man opdagede da, at der i et værelse i øverste stokværk af bygningen, hvor en tæt røg vældede ud, lå en bevidstløs person af farmens besætning. Ved en resolut og modig indtrængen i det røgfyldte lokale blev han hurtigt bragt i sikkerhed og, da trappen var brændt, firet ned.

Jo, Pawneeholdene var på arbejde den nat. Indianerne var på krigsstien, banditter forøvede deres overfald på diligencer, og pelsjægere smuglede whisky. Overalt måtte man være på færde for at yde assistance. Fra Plum Creek meldtes,

at man havde taget nogle indianere til fange, som under sikker bevogtning gerne skulle føres til Fort McPherson. I hurtigt tempo gik færden derhen, men den store Beaver River's brusende vandmasser danner en slem forhindring, som først må besejres ved primitiv brobygning. Og ved Plum Creek fører en simpel tovbros tværs over en gabelde afgrund. Derover måtte man passere og samtidig transportere de fangne rødhuder.

I guldgraverlejr

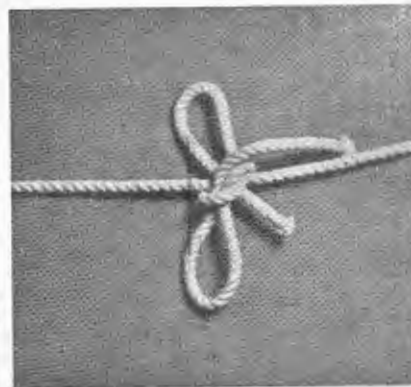
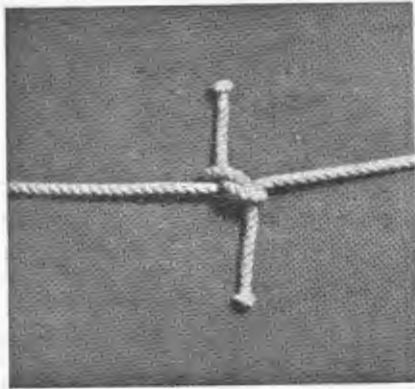
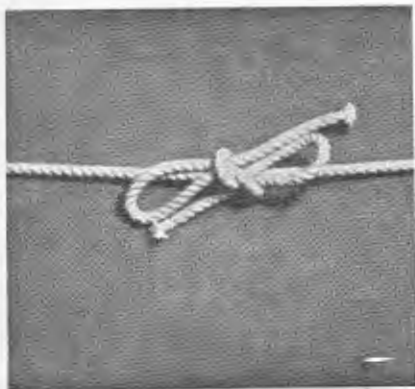
Undervejs til fortet stødte man på en guldgraverlejr og gjorde her vigtige opdagelser; thi på en gren hang den fra Buffalo Bill røvede taske med værdisager, og ved lejrbalet sad en pelsjæger, der havde den fra Kiawahøvdningen stjalne amulet om halsen. Man havde tydeligt gjort sig tilgode med whisky, for flere tømte dunke lå spredt rundt om i græsset. Antagelig var det pelsjægeren, der havde smuglet dem ind i lejren. Det var således gode ting, man havde at meddele ved hjemkomsten til Fort McPherson.

Alt som natten skred frem havde

MÅNEDENS KNOB ved lpm

RABANDSLØBEKNOB

er det samme som en »sløjfe« på skobånd og hattebånd. Til sammenligning er vedføjjet en kællingeknude og den deraf lavede sløjfe — den er ikke køn! — vel?

Sioux-indianerne, ved den indsats fortets soldater og Pawnee-holdene havde gjort, indset det uholdbare i situationen; thi tidlig om morgenen indfandt nogle rødhuder sig på fortet og anmodede general Carr om fredsslutning. Dertil var man villig.

Efter fredsslutningen fandtes det ønskeligt at overbringe Sioux-stammen gaver, og disse, som Pawnee-spejderne selv forfærdigede, bestod af smukt vævede måtter med påmalede prægtige motiver. Måtterne var bestemte til dekoration af Sitting Bull's tipi. Overrækkelsen skete i Winfield Forrest, hvor Sioux nu havde deres lejr. Høvdingen blev meget glad for gaverne og indbød holdene til at deltage i den nyligt påbegyndte lassokastkonkurrence. Ved afgangen viste han dem vej til den nærliggende store guldgraverlejr ved Gold Creek.

Med »Old Jack«

I den lerede jord glimter det ædle metal frem og lader ane, at en formue hurtigt kan stables på benene, dersom man har det rette hånddelag til at håndtere sigterne og få vasket jorden bort. I hvert fald

tjente man til en 1. classes billet til Great Northern Pacific Railway, som besørger forbindelsen mellem Gold Creek og den store by Denver. Det var en eventyrlig fart med denne bane henover præriens udstrakte flade. For fuld fart gungrede den lange vognrække trukket af »Old Jack« henover de rustne skinner. Den stoute og joviale lokomotivfører skulle nok passe, at afgangs- og ankomsttid var på minuttet. Phileas Fogg kunne, da han rejste jorden rundt, ikke have fundet en mere præcis toggang end her.

Men tiden skred frem, og sulten begyndte at gøre sig gældende for holdene, som nu var på hjemturen. Pawnee Creek nåedes, og det besluttedes at gøre holdt her for at tilberede middagen. Snart flammede bålene lystigt, og liflig madduft forkyndte om diverse a la carte retter.

Ved Fort Kearney havde man hinsides Beaver River iagttaget indianere, der var under opbrud. Ved hjælp af udsendinge, man sendte over floden, viste det sig, at rødhuderne var draget vesterpå til nye jagtdistrikter.

Afslutning

Ud på eftermiddagen vendte Pawnee-holdene som brystbilleder tilbage til Fort Mc. Pherson. Dette var beretningen om det store Buffalo-løb 1953. Det havde været et hårdt løb for raske gutter. Megen søvn havde man ikke fået, ja, for de flestes vedkommende slet ingen. Der er ingen tvivl om, at det var et løb, der vil blive husket. Og det var også tilsigtet fra arrangørerne, Peters og Dicks, side. Når træthed hurtigt er overstået, og det hele er kommet på afstand, vil man med glæde mindes de enkelte episoder, man var ude for. Kan du huske, da vi svinebandt Jens fra 12te og førte ham over tovbroen? Så du røgen i Old Mill, og husker du den stakkels Mads fra 1ste, der blev befriet fra røgkammeret samme sted og en halv snes gange blev firet ned i snærende reb?

Afslutningen fandt sted på Ryslinge hotel ved et fælles kaffebord. Der blev resultaterne af løbet bekendtgjort. Nr. 1: 3. Odense (201 p.), nr. 2: 5. Odense (185 p.), nr. 3: 2. Odense (184 p.).

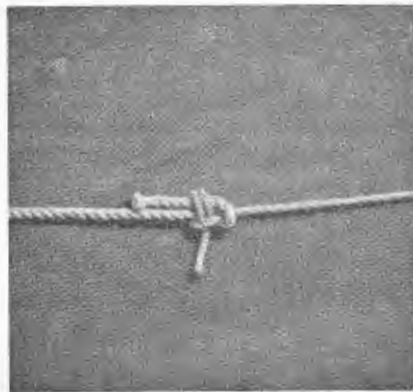
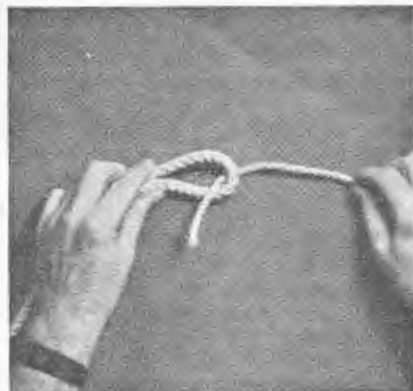
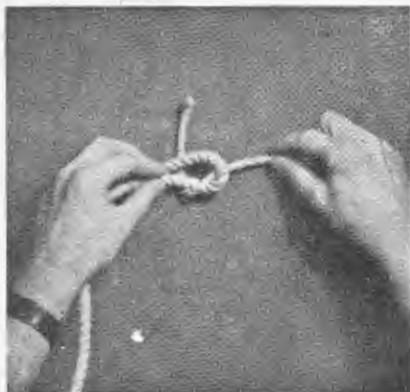
Dick.

MÅNEDENS KNOB ved lpm

FLAGKNOB

bruges til at binde **ulige tykke** eller **ulige stive** ender sammen med samt til at binde en ende til et fast øje på en line.

Holder godt, men er ikke altid let at løse, hvis det har været vådt. Det hjælper at lave en ekstra tørn som på billede 4.

PÅ OPDAGELSE i naturen

Tegninger
af
STIG BANG

»Den kjedsom vinter gik sin gang — den dag så kort, den nat så lang— forandrer sig så lempeligt«.

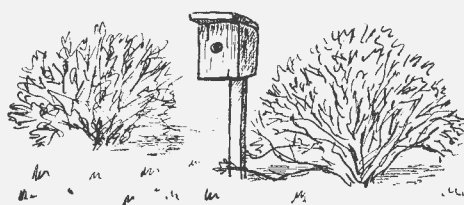
Hvis marts måned bliver mild med megen blæst af sydvest, vil selv den mest søvnige ikke kunne undgå at opdage, at der sker noget i naturen, at vi går fra vinter til vår — rent bortset fra at dagene bliver længere og længere. Men det kan jo også gå så

galt, at »Kong vinter« holder stand gennem hele eller det meste af måneden, så det altsammen kan se lidt håbløst ud, men — tro mig — der er tegn nok på, at foråret trods alt er på vej — at se for den, der som spejder har øjnene med sig.

Hvad mener du f. eks. om **trækfuglene**? Du har vel allerede set den første

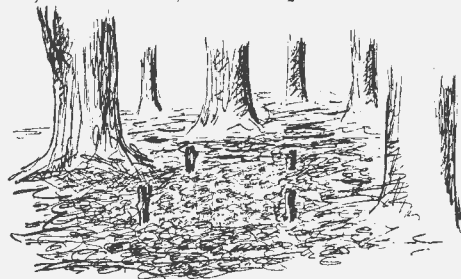
vibe og hørt lærkens jublende velkomst til den første, spæde forårsdag? Disse er blandt de første, men andre gode, gamle venner blandt fuglene vender også tilbage i marts — ganske upåvirket af, at der måske endnu er is på søer og grøfter. Stæren og drosselen kommer fra vest og sydvest, den lille, tillidsfulde rødhals, — englændernes elskede »Robin Redbreast« — er der pludseligt. Musvåger, hejrer og ænder kommer trækkende, og grågåsen, Niels Holgersens rejsekammerat, fylder luften med tunge vingeslag og med hæse, rungende skrig af længsel efter de forjættede lande deroppe i nord. —

Prøv at notere i din lommebog eller i en særlig »trækdagbog«, hvornår du så den første vibe, drossel, stær, musvåge o.s.v. med angivelse af vindretning og omtrentlig lufttemperatur. Noter, hvornår hættemågen skifter til sommerdragten med den brune hætte (om vinteren har den jo kun en lille sort plet bag øret), hvornår du

hørte bogfingen slå sin første, endnu lidt ubehjælpelige trille — det er ham, der synger: »Det-det-det ka' je' si' så tit-det-ska'-være«!!

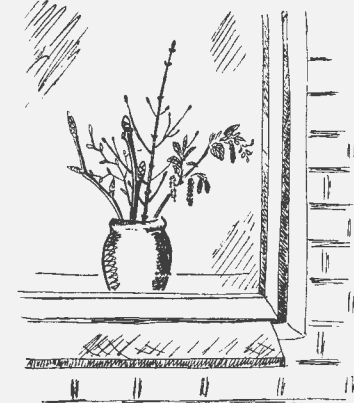
Du kan også gå videre med fuglene og øve dig i at iagttage deres farver og opførsel i naturen, sådan som de rigtige videnskabsmænd gør det. Hertil kræves så vidt muligt en kikkert, varmt tøj, en god portion tålmodighed og — som en god hjælp — de fuglekort, der kan købes i depotet.

Du har vel et foderbræt uden for dit vindue, men nu skal vi også til at tænke på at få opsat **redekasser**. De sjoveste beboere er småfugle som mejser, fluesnapper, rødhals og hvid vipstjert. Kassen skal kun være ca. 1 m over jorden (åbning mod syd), og når ungerne til sin tid er kommet frem, kan du godt af og til forsigtigt linde på låget og kigge ned til »dine børn«.

Men der er jo også andet end fugle. Nu »fejrer« **råbukkene** den lådne hud af deres fine nye opsatser, og har vi øjnene med os, ser vi de unge træer med barken hængende helt i laser efter den krasse behandling.

Der er grøde i luften! Prøv på næste patruljetur at finde en velegnet **kvadratmeter skovbund, eng og grøftkant**, — noter

hvad I ser og tag eventuelt et fotografi. Kig til jeres firkanter i de kommende uger og måneder så ofte, I kan komme af sted med det, og I vil forbausset over, som de ændrer udseende fra gang til gang. Eller grav et par **græstørv** op og tag med hjem på bagagebæreren. Pas den med vanding nu og da — og du skal bare se løjer!

Eller pluk **kviste** af en masse forskellige træer og buske — kendte og vel især ukendte! Sæt dem i vand i et ikke for varmt rum og se, hvad de bliver til. Er du PF, kan du ligefrem lave en lille konkurrence ud af det. Hvem medbringer den største samling helt udfoldede, og bagefter presse blade ved næste PM — eller hvem bringer dig først et helt udfoldet blad af det og det træ?

Værsgo at folde jer ud!

Torben

Det var på den tid af året, de hvide mennesker ved Missionen kaldte jul. Lille Baree slyngede den lange slynge rundt om sit senede håndled, anbragte en jævn, brun sten i den bløde læderpose og så med høgeagtigt blik rundt om klippekanten, idet han fulgte en mørk plet, der syntes at kredse på den mælkehvide morgenhimmel.

Han var stået op i det kolde morgengry for at fange denne marodør, idet han så lydløst som sin hund Zara, krøb frem gennem mudder og stenansamlingerne på klippe-

end i går var de klatret ned til flo- den i dalen, og medens Zara havde moret sig med at snuse om mellem bregnerne og de mange hvide og blå iris, havde Baree fyldt en læderpose med rene, jævne sten, der lå i strandkanten.

Zara var ikke en gul paria, men en afghansk hund, der stammede fra den bedste og klogeste af sin slags — havde Barees moder sagt.

Hunden vidste, at de småsten, som Baree nu lagde i slyngen havde at gøre med den grå ørn, som kredsedde over fårene, der brægen-

græssede uvidende og uskyldigt og ramte min hund ved et tilfælde«, surmulede Baree, medens han undersøgte Zaras ben og efter at have fundet ud af, at ingen ben var brækket, gned han blidt det sårede sted.

»Næh. Jeg prøvede min slynge på en hund, fordi den var et bevægeligt punkt«, erklærede den anden.

»Hvis jeg havde haft min faders bøsse, ville jeg have prøvet med den!«

»Kamya, du er søn af et svin!«

Slagsmål bruges ikke i bjergene. Kamya, som var syv år ældre end

BAREE OG BJØRNE

Fortælling om en inderdreng af ROBERT HARDING efter The Scout . Tegning: GÜNTHER HANSEN

skråningen ned til den ujævne græsgang, hvor fårene og gederne allerede spiste morgenmad af græsset, der voksede grønnere og højere der, hvor græsgangen løb ud i pinieskoven, der indrammede dalen.

Bjergverdenen havde været dækket af mystisk mørke, men drengen var ikke bange for skyggerne og lyden af vinden, der hylede gennem buskadset og bøjede de store træer nedenfor som overfladen på et hav.

Han havde søgt ly bag klippen, trak sit uldtæppe op om ørerne, og med den sortpelsede hund ved sin side sad han og iagttog, at mørket gik over i grå tåge. Så forsvandt tågen langsomt, og solen dukkede frem over de fjerne østlige bjerge og åbenbarede det vidunderland, i hvilket Baree havde levet siden sin fødsel for ni år siden.

»De sovetryner!«, grinede han, idet han så på en samling hytter, der var anbragt på kanten af den modsatte bjergskråning, og som lignede en samling flade sten. »Åh, men de er jo vågne. De har tændt ild til morgenmad. Kan du se ham nu?«

Hundens øjne iagttog sin unge herre bag de lange ørers indfiltrede hår, og spidsen af dens krøllede hale bevægede sig som svar.

Zara kendte grunden til denne tidlige morgenudflygt. Ikke senere

de klumpede sig sammen ved den mur af løse sten, der indrammede græsgangen.

»Endnu ikke, Zara. Bliv! Bliv!«

To lam, der stod brægende i et buskads, prøvede med sprængt tøj at nå deres moder. Idet han rejste sig fra sit skjulested, men stadig skjult bag klippen, begyndte Baree at hvirvle sin slynge i cirkler over sit turbandækkede hoved. Dygtigheden lå i at katapulte småstenene, medens ørnen forsøgte at blive ubevægelig i luften for at få ligevægt til en pludselig neddykning. Den lå også i at løsne den kortere slyngestreg, medens øjnene var fæstnet på målet.

Ah! Ørnen var dykket; småstenene ramte med en kugles kraft spidsen af en udslået vinge, og fuglen som tabte ligevægten, faldt ned i dalen, og hunden optog forfølgelsen.

Slyngekasteren hørte et hyl af smerte, efterfulgt af en hjertelig latter. Zara kom tilbage til ham, hylende af smerte, med bagbenet næsten gemt under maven, og efter den kom en ung knægt kravlende over klippen, idet han skødesløst svingede en slynge, og på hans vejrbidte, kønne ansigt var et bredt, drilagtigt grin.

»Ha, ha, lille fyr! Når jeg bruger en slynge, flyver min fjende ikke bort!«

»Åh! Du sigtede efter et får, der

Baree, bar sømbeslæede sandaler og en løs kappe af dyffel og et læderbælte fyldt med patroner. Hans sorte hår hang ned i olierede krøller.

Denne bjergløve var for stor og stærk til at blive slået eller sparket. Alt, hvad Baree kunne gøre, var at kæmpe mod ham med fornærmede ord, som fik Kamya til at bande og knytte hånden om daggerten ved bæltet. Hans sorte øjne skød et øjeblik lyn, så lagde hans raseri sig, og smilet viste sig igen på hans læber.

»Mænd kæmper ikke med børn!« snærrede han.

»Hvem taler om børn!« hylede Baree. »Jeg er søn af en jæger. Min fader kender abens hvilested, aben som er ligesom du, og Bara-løven med sine tolv horn og moskusoksen. Engang dræbte han en leopard, der havde ædt en ged i dalen, og min skind-hovedpude hjemme er skindet af Sona, som er den sorte bjørn. Min fader er en god skytte, en stor jæger!«

»Han opbevarer skind og sælger dem i Simlabazaren. Jeg var der i går, og så ham på markedspladsen. Ha! Sikke små skind det var! Min herre vil tage ud og skyde en bjørn, hvis størrelse kan sammenlignes med min størrelse i forhold til din.«

»Hvordan?«, Barees øjne fulgte den andens, som var rettet tværs over dalen. Disse runde, nøgne højder, der strakte sig ud fra skoven

langt borte, var bjørnens hjem.

»Vi så den i rhododendronkrattet ved sidste måne«, forklarede Kamya. »Der har aldrig været så stort et dyr. Og det er vanvittigt. Vi vil snart skyde det. Skindet vil blive solgt for mange rupees i Simla, og så vil min herre få guld i stedet, og vi vil blive rige og formuende.«

»Det er ikke god jagt at skyde en bjørn!« protesterede Baree, idet hans overlæbe krusedes af vrede. »Sådan en metode ødelægger et godt skind, og gør det slet. Min fader laver jordfælder med honning og sukker smurt over grenene, som ligger tværs over hullet.«

»Din herre vil ikke fange dette uhyre. En fælde ville ikke kunne holde en sådan fjende. Min fader fanger ikke med søde måltider, men med sin bøsse. Ha, ha, lille fyr, den store bjørns skind skal være vores, før din fader vender tilbage fra Simla. Jeg vil købe mig en kappe, foret med lammeuld, sandaler, der er bløde for fødderne og en bøsse, som vil give mig selv mange skind. Ha! Jeg skal ikke længere være Kamya, kvæghyrden, men Kamya — jægeren!«

Lille Baree bed sig i læben af vrede, da den storsnudede Kamya forsvandt ned ad bjergskrånningen.

Hans humør blev heller ikke bedre i løbet af dagen.

Han spiste sin middag af stuvet fårekød i tavshed og lagde ikke mærke til, at hans moder havde kommet kanelstænger i for at holde forkølelser borte. Efter at have givet gederne mælk, stillede han læderspandene så klodset fra sig, at mælken spildtes på gulvet.

Så vendte han tilbage til sit skjulested og sad som en gnaven gnom, uden tanke for fårene, som græssede mellem tuerne, eller Zara ved hans side, der fangede fluer, for ind imellem at tage sig en lur i den varme sol.

Ved solnedgang, da han vendte hjem, fortalte han sin moder, at han ville slås med Kamya.

Hans moder, en stor kvinde, klædt i en løs humhum (indisk klæde- dragt), så op fra de sorte gryder, der, anbragt på små mængder af brændende træ og noget tørret komøg, indeholdt den enkelte men nærende bjergkost af ris, stuvning og noget fisk fra floden. På det åbne ildsted stod hjemmebagt brød

smurt med honning og kildrede gaven ved deres duft. De tunge kobberringe om hendes håndled og ankler ringlede, når hun bevægede sig.

»Han ville spise dig, du lille«, smilede hun.

»Hyrdedrengen dræbte kæmpen!« protesterede Baree.

Barees moder havde deltaget i kristen-missionen i Simla, da hun var ung og smuk, og havde givet videre til sin dreng, hvad hun kunne huske af bibelhistorien om David og Goliath.

»Men Kamya er ikke en kæmpe«, sagde hun, »min lille skulle lære at være nabovenlig.«

»Kamya er en slet en!« protesterede Baree. »Han sårede Zara nu til morgen — og Zara havde ikke gjort noget. Han vil skyde bjørne — den store, store bjørn, større end vor bøffel. Og han ler af mig, fordi

skindet vil indbringe mange rupeer, og han vil blive en rig fyr med fine klæder og en bøsse«. Drengen kastede sin slynge hen ad gulvet, som om den ikke mere betød noget.

»Tåmodighed, lille du«, sagde hans moder. »Også din fader vil komme hjem med mange rupeer fra Simla, og du skal få en ny jagt-kniv.«

»Denne bjørn er den største i verden. Kamya siger, at den er det. Og de vil fange den med en bøsse — i aften, før fader kommer hjem.«

»Det er kun dum snak, lille søn. Sov du nu. I morgen vil du ikke føle dig så vred.«

Baree kastede sig frem og tilbage på sin knagende bambusseng, til Zaras store misfornøjelse, da den lå i fodenden af den og inderligt ønskede at sove.

Denne lille fyr fra bjergene hav-

(Læs videre næste side).

de aldrig hørt om fair spil og venlighed, men han var opfyldt af disse ting. Tankerne i hans trætte hjerne sprang og faldt over hinanden, når søvnen i bølger kom over ham.

Hvad de gik ud på var nogenlunde dette: Kamyas var en vigtig person, og det var ikke kendetegn for en rigtig jæger. En jæger ville heller ikke gøre et dyr fortræd med vilje og uden nogen grund. Derfor ville Baree kæmpe med Kamyas, derfor og også for jagtens ære, fordi Kamyas havde prælet af at ville dræbe bjørnen med en bøsse, hvilket var slet.

Månens stærke stråler sendte en bred flod af lys ind gennem det åbne vindue og tværs over det jævnt-trådte jordgulv. Hunden prøvede at krybe længere ind i de varme tæpper.

»Jeg skal kæmpe mod ham med min slynge«, gik Barees tanker videre. Hans moders historie om David og Goliath opstod igen i hans tanker.

Pludselig knurrede hunden, og hårene på dens hals rejste sig, og den sprang ud af sengen, da en stemme udenfor råbte: »Op, og til hjælp. En shaitan har overfaldet Gul Khan, Kamyas fader. Gul Khan angreb med en bøsse, men krudtet kunne ikke dræbe uhyret. Op! Og til hjælp!«

»Er en shaitan en bjørn?« spurgte Baree, idet han tog sine sømbe-slåede sandaler på, som han altid gik med, når der var alarm om natten og for ind i værelset ved siden af for at hente sin slynge.

»Jeg ved det ikke. Jeg kunne ikke se det klart. Jeg var hos flok-kerne på græsgangen. Jeg så kun en mørk skikkelse tumlende og stønnende mellem træerne. Jeg tror, bjørnen er såret — og Kamyas er på dens spor!«

»Hola, hola!«

Det var hyrdernes råb. I stille nætter lyder det blødt over bjergene, det betyder, at alt er vel. — Nu blev det slynget ud som en hyænes gøen, og Baree vidste, at det kom fra Kamyas strube og at hans fjende var i fare.

Hurtigt med Zara foran, løb Baree gennem landsbygaden, de store stakitter, der var skubbet til side, viste, at indvånerne var ude før han. Hans måneskygge sprang og drejede sig foran ham som et sort

tæppe, og i et hjørne af majsmarken mødte han en gruppe landsbybeboere, der stod rundt om legemet af en mand, som havde fået hjerne-skallen flækket som af et skarpt våben.

»Vi må hente en læge fra vort sted«, sagde en, »det er for langt at tage tværs over dalen til hans hjem. Hjertet slår stadig, så Gul Khan lever. Ha, du lille, hvad gør du her?«

»Jeg skal hjælpe en ven!« svarede Baree kækt, og han sprang som en ung buk ned ad bjergsiden.

Men hans mod begyndte at svigte ham, da han kom ind i den natsorte pinieskov. De historier, han havde hørt beboerne i landsbyen fortælle om aftenerne under chenar-træet, stod nu lyslevende for ham.

Langs månebeskinne fodspor, der gik ned mod den sølvglinsende flod og over den sorte, våde glatte klippe til den fjerne banke, med mere skov og flere lyde fulgte han hunden, til han endelig kom fri af træerne og nåede til en øde strækning med få græstuer og faldne træer.

Hans hurtigt bankende hjerte kæmpede med hans angst, ikke af frygt for ånder, men for det store, sorte uhyre, der stod opret som et menneske, med ryggen til en kæmpepinie og foran det en knurrende hund og Kamyas med en bøsse i hænderne.

»Gå væk, Baree! Min herre sårede den. Se blodet på pelsen.«

»Jeg er kommet for at hjælpe dig«, sagde Baree. »Ned, Zara, ned.«

Det sårede dyr stod og rokkede frem og tilbage med poterne lagt over det store behårede bryst, over hvilket det hvide v-formede mærke, der kendetegner Himalayabjørnen, nåede helt op til kæben. Den dybe knurren i struben og rejsningen af nakkehårene fik drengen til at råbe sin advarsel.

Men Zara var sprunget, bjørnen svajede baglæns som en bokser, Zaras kæber klappede sammen, da han mistede sit spring efter den hårede strube, en af poterne, fyldt med skarpe kløer, for frem som et lyn og der kom et smertelig hyl, da hunden faldt til jorden og kravlede bort i ly med ryggen rettet og blodig.

Baree havde ikke tid til at følge efter hunden, i sandhed Zara var

glemt ved et skrig fra Kamyas, som brugte bøssen ikke som et ildtøj, men som en kølle. Ingen ild var kommet fra bøssen, da Kamyas fingre havde spændt hanen. Krudtet var blevet vådt, da han gik gennem floden.

Kamyas slag blev slynget til side af den kæmpestore forpote med en sådan magt, at drengen faldt på hovedet for bjørnens fødder.

»Baree, Baree! Frels mig!« skreg han.

Hvorfor trampede uhyret ikke sit bytte i stykker?

Den var fascineret af en mærkelig, mystisk ting, der dansede og cirkulerede ikke 12 meter fra dens blodskudte øjne. Et højt, skarpt brag lød over alle andre lyde i natten, og da den løsne snor i Barees slynge fløj opad som en pisk, forlod småstenene posen med en fart af en tordenkile og ramte bjørnens pande og trængte ind i dens hjerne.

Bjørnen svajede fremover denne gang, poterne slog mod hovedet som et menneske, der led af smerter. Så faldt den om på siden ved siden af den skrækslagne Kamyas og vred sig i dødssmerter.

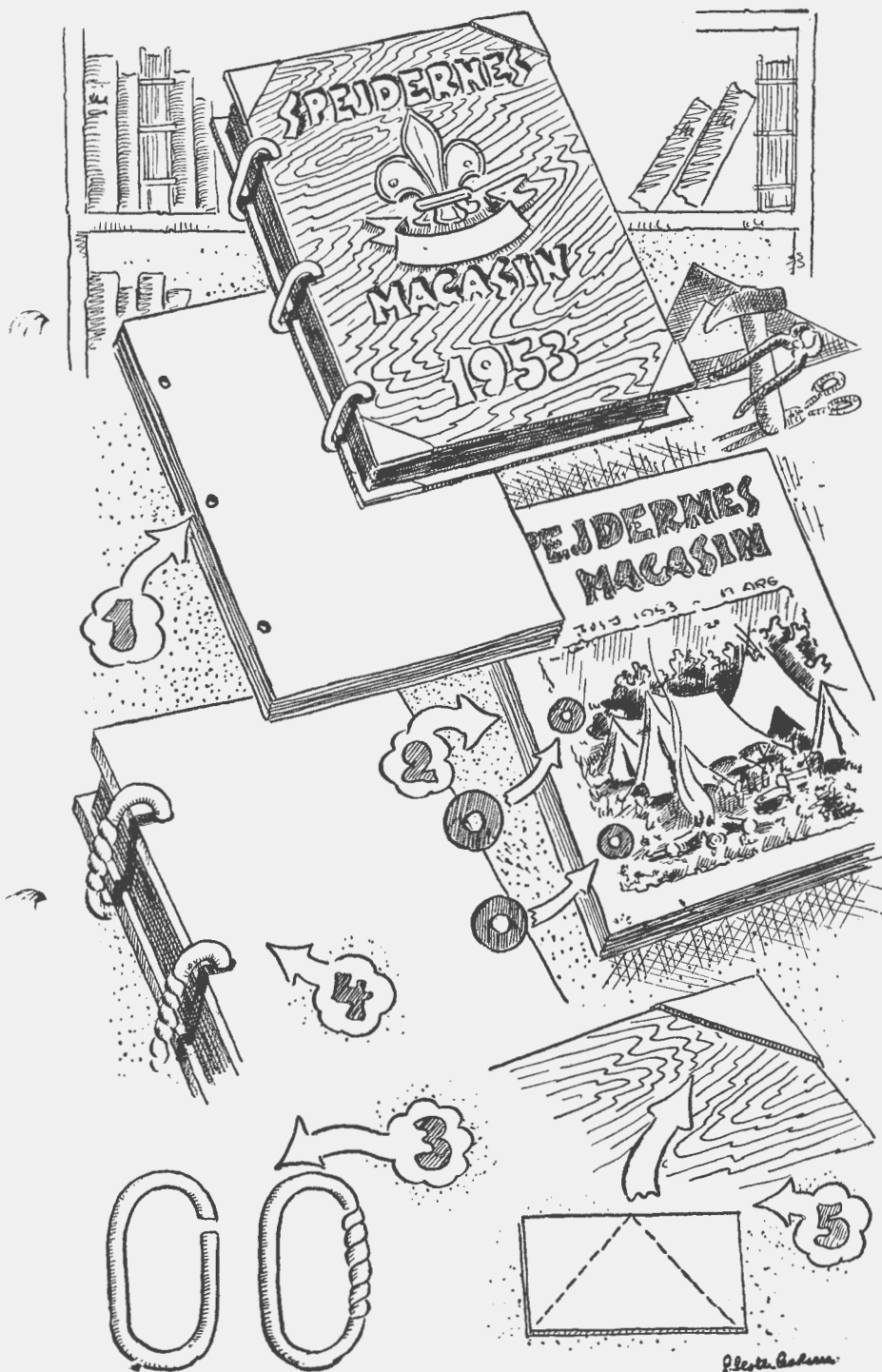
»Godt gjort«, sagde Kamyas, idet han kom på benene. »Du fortjener tegnet, lille jæger.« Og han dyppe sine fingre i den døde bjørns blod, og idet han løftede det svedglinsende hår, der klistrede sig til Barees øjenbryn, smurte han et mystisk tegn, som er et æresmærke for alle sande og modige jægere fra bjergene.

— — —
Skindet blev købt af en indfødt prins for mange rupees på markedspladsen, og for noget af sølvet bad Baree sin fader om at bringe to læger, en til Kamyas fader og en til Zara.

Kamyas og hans fader fik bøsser med vidunderlige signeringer på sølvlåsen. Barees moder bar nu en halskæde af grøn jade om sin hals. Rundt om Zaras hals var der et bånd af sølvspidser.

Og Barees fader ryger på en pipe med et sølvmundstykke, som han stolt viser rundt til sine venner, når de sidder under det gamle træ om aftenerne og han igen og igen fortæller historien om den lille slyngekaster, som dræbte det store, sorte uhyre i Simla bjergene.

Indbinding af SPEJDERNES MAGASIN

Spejdernes Magasin bringer i tidens løb en mængde interessant og lærerigt stof af blivende værdi, og jeg kan fortælle dig, at mange gamle spejdere betragter deres gamle Spejder Magasiner som noget af det bedste og morsomste, de har i deres bogreoler. Jeg vil håbe for dig, at du også gemmer Magasinet. Det vil du kunne få megen nytte og fornøjelse af.

Hvis du skal have virkelig glæde af dine gamle blade, må du imidlertid samle dem i rækkefølge, årgang for årgang, for det er ikke til at holde i orden i løse blade, som samles på tilfældig måde — og hvor er det ærgerligt, hvis et eller flere numre forsvinder på grund af roderiet.

Her har du et forslag til, hvorledes du kan lave et bind til hver årgang:

Først laver du tre huller i hvert blad (fig. 1), ca. 1 centimeter fra ryggen. Hullerne kan let laves ved hjælp af et almindeligt hulapparat, men pas på, at de kommer til at sidde i samme højde i alle numrene. For at beskytte bladene mod at blive revet i stykker ved hullerne, klistrer du runde kartonstykker (eller forstærkningsringe, som kan købes hos boghandleren) rundt om hvert hul, et på forsiden og et på bagsiden (fig. 2).

Derefter skærer du to plader til af stærkt pap eller krydsfinér, således at de er en smule større end Magasinet format, og laver huller, der svarer til hullerne i bladene.

Læg nu bladene i nummerorden og stik tre stykker ståltråd gennem de tre huller i pladerne og i bladene. Når det er gjort, bøjer du ståltrådene sammen til ringe, som vist på fig. 3, og hvis du vil gøre det særlig fint, vikler du f. eks. et stykke isolerbånd rundt om ståltrådsenderne og maler det i patruljefarven.

Hvis du laver bindet af krydsfinér, må du slibe kanterne, inden det hele samles. Det vil se fikst ud med skindhjørner, og på fig. 5 ser du, hvorledes de kan laves. Det kan sættes fast ved hjælp af lim eller nogle få søm.

Til slut udsmykker du bindet med tekst og tegninger, som du enten kan male eller klistre på. Her er der rig lejlighed til at bruge fantasien!

God fornøjelse! Gamle Pionér.

LANTERNEFØRING

for sejlskibe, bugserbåde og skibe, som ikke er under kommando:

Et sejlskib, der er let, skal føre sidelanterne som et dampskib, men må aldrig føre toplanter, men kan føre hæklanterne.

Et sejlskib med motor skal, uanset seilføring, altid føre lanterner som et dampskib.

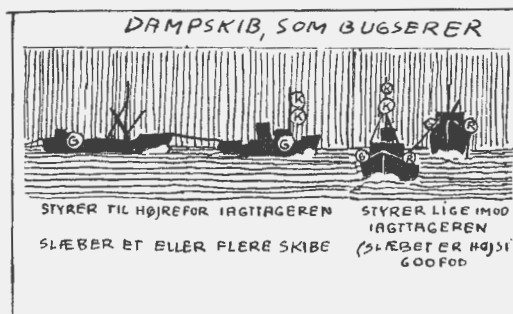
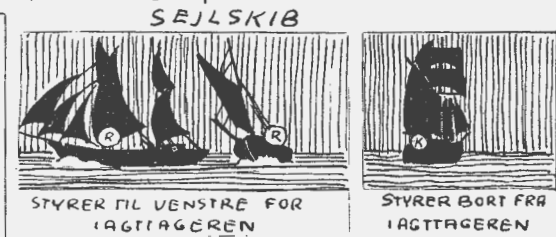
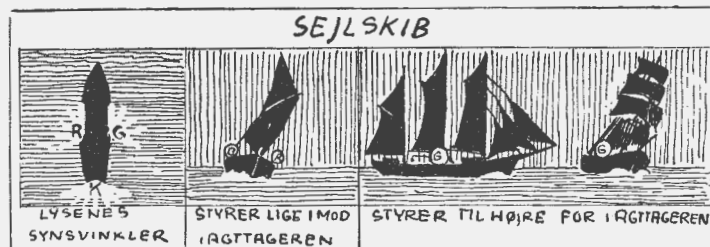
En bugserbåd, der bugserer andet fartøj, skal føre:

1. Toplanterne som dampskib.
2. Sidelanterne som dampskib.
3. En klar lanterne 6 fod lodret over toplanternen. Bugserer den flere fartøjer, således at hele bugsertrækket overstiger 600 fod, skal den føre tre klare lanterner over hinanden.

Et skib, der ikke er manøvreedygtigt, skal føre:

1. hvis det ikke gør fart: to røde lanterner, den ene 6 fod over den anden. De skal begge være synlige horisonten rundt.
2. hvis det gør fart:
 - a. to røde lanterner som ovenfor.
 - b. begge sidelys, men ingen toplanter.
3. om dagen: 2 sorte kugler, den ene 6 fod over den anden.

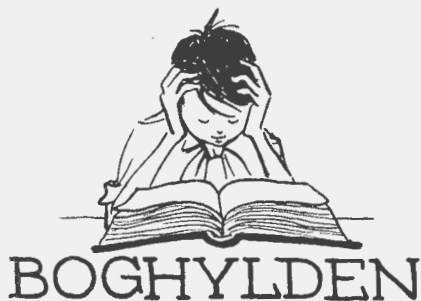
Søkrabben.

SKIB SOM IKKE ER UNDER KOMMANDO

- (K) = KLAR LANTERNE
- (R) = RØD - " -
- (G) = GRØN - " -

Hobbybøger

C. Larsson: Fritidsbog med 100 hobby-arbejder for piger og drenge, bind I og II. (Jul. Gjellerups forlag).

I disse to bind, der berører mange forskellige fritidsinteresser, er der fortalt, tegnet og forklaret om disse, så mange, mange timer vil være godt anvendt, når man fordyber sig i de forskellige emner. Og hvad er der så? Ja, det vil føre for vidt at nævne dem alle her, men lad mig plukke et par stykker ud, som sikkert interesserer en rask ulveunge eller spejder: Drager og modelfly, elektrisk mekanik, frimærker, legebiler, modeltog, motormekanik, sløjd og husflid.

C. Larsson: Kunstsløjd i træ, ben og horn. (Jul. Gjellerups forlag).

Bogen er vel nok i første række beregnet for voksne, der dyrker kunstsløjd som hobby, men jeg vil tro, at mangen en skovmand vil føle det krible i fingrene efter at komme i gang, når han har set denne ualmindelig tiltalende bog. Med sine mange fine billeder kan man ikke undgå at blive inspireret til at tage fat — og det ser morsomt ud. Sk.

I aften skulle vi øve morse, så mødet begyndte hjemme hos os selv - ved telefonen. Vi ringede til hinanden to og to og måtte kun samtale med prik og streg. Det var meget svært, og tog jo lidt tid, men det var en god måde at træne på.

En halv time efter mødte vi i lokalet, men blev straks sendt ud på gaden igen to og to. Vi skulle se at finde ud af nogle metoder efter hvilke vi (to og to) kunne signalere morse til hinanden mellem folk på gaden. Det var meget spændende og vi berettede bagefter for hinanden. Torben og Steen havde brugt knyttet hånd (prik), åben hånd (STREG), arm nedad (bogstav slut) og hånd i lommen (ordslut).

Maj og Jens havde lige som tilfældigt slået på et jernrørsstakit. Det var gået hurtigt. Viggo og Søren var gået hver for sig langs gaden og den ene efterhånden kastede brugte tændstikker efter sig. Prik = $\frac{1}{2}$ tændstik og streg = en hel tændstik. Sverrd og jeg havde signaleret til hinanden i en fyldt bus ved fingertryk mod skulderen. Også det gik meget godt.

Inden vi sluttede mødet gjorde vi torsøj med at forbinde ståltråden i hegnet omkring lokalet med et lommebatteri og en pære, og således signalere med lys (og strøm) over en del meters afstand. Også det kan lade sig gøre

Brand!

Forleden eftermiddag, da jeg arbejdede på mit kontor, blev jeg pludselig afbrudt i mit arbejde af brandbilernes udrykningshorn. De stoppede, sådan syntes det for mig, næsten lige uden for mit kontor. Men da jeg så ud, opdagede jeg, at det var ved en forretning, som lå et stykke længere nede i gaden.

Inden længe var brandslangerne rullet ud, og brandmændene var i færd med at bekæmpe ilden. Senere hørte jeg, at ilden hurtigt var blevet slukket.

Det fik mig til at tænke. Hvor let kan der ikke opstå ild? sagde jeg til mig selv, og jeg tænkte også på, hvordan denne ildebrand var opstået, hvem der havde alarmeret brandvæsenet, så det kunne komme så hurtigt, at ilden blev bekæmpet?

Hvis du nu pludselig befandt dig i et hus, hvor en ildebrand brød ud, vidste du så, hvordan du skulle få tilkaldt brandvæsenet?

Du kunne naturligvis løbe ud på gaden og af dine lungers fulde kraft råbe »Brand!« Det ville naturligvis være bedre end ingenting, da så måske en eller anden ville alarmere brandvæsenet.

Du kunne også ringe på hos den nærmeste nabo, som du vidste havde telefon og fortælle om branden, så naboen kunne alarmere. En hel god ide, hvis det var den nærmeste telefon.

Men det bedste af det hele ville naturligvis være, om du selv kunne foretage alarmeringen fra den nær-

meste telefon. Vidste du så, hvordan du skulle bære dig ad?

Det må du prøve at finde ud af, så du ved, hvordan man alarmerer brandvæsenet i din by pr. telefon. Far eller mor vil sikkert gerne forklare dig det. Og bed så en af de nærmeste aftener din flokfører om at vise dig, hvor de nærmeste brandalarmer er i nærheden af jert lokale og din bopæl. Så vil du nemlig altid, hvis du en dag skulle befinde dig et sted, hvor der udbryder ildebrand, være beredt til at hjælpe.

Og så er det vel egentlig overflødigt at fortælle en ulveunge, at han aldrig, aldrig må foretage en alarmering bare for sjovs skyld, for at se hvad der vil ske. Ikke alene koster det tid og penge for brandvæsenet, men tænk hvis der skulle opstå en rigtig ildebrand et andet sted imens! Nej, ulveunger gør naturligvis ikke sådan noget, gør de vel?

God jagt!

Gråbror.

Dyssegårdens Polarulve

har været på 30 km vandring, og ialt 10 ulveunger erhvervede den eftertragtede bælteplade.

Alle tolv

Chil, BF Jørgen Bjerregaard,
1. Sundby flok.

Chil, BF Hans O. Windfeld Lund,
Sct. John flok.

Gråbror, BF Mogens Mikkelsen,
Sct. John flok.

Niels Jørgensen,
10. Odense flok.

Perspektivkasse

Har du nogensinde prøvet at lave en perspektivkasse? Nej, det tænkte jeg nok, men du skulle prøve, det er slet ikke svært.

Allerførst skal du have fat i en hel skotøjsæske, og som tegningen viser, skal der skæres et hul i den ene ende af æsken. Når det er gjort, ser vi nærmere på den anden ende af æsken, her skal fjernes en smal strimmel både i låget og i bunden, således at »filmsstrimlen« kan gå igennem.

For at lyset kan slippe ned i æsken, må vi omtrent midt på låget skære et større hul, og nu er der kun tilbage at fremstille vor filmsstrimmel. Det er ikke det mindst morsomme. Hvis du har evner som tegner, kan du selv fremstille din tegnefilm, ellers kan du klæbe f. eks. naturbilleder op på et stykke karduspapir, som er kraftigt nok til at køre igennem perspektivkassen. Filmen skulle jo ikke gerne knække midt under »forestillingen«. Du har vel fundet ud af, at man skal være to om det?

ROBIN HOOD OG HANS MÆND

Fortsat fortælling af Peter Tini

Tegninger: Thora Lund

Krybskyttejagten

Bedst som de sidder her og pud oven på den anstrengende matretur, hører de hviskende stemmer i noget særlig tæt krat. Robin, der selvfølgelig var begyndt sit ulveliv som bandefører, ville undersøge, hvad det var for nogle mennesker, der opholdt sig i det tætte krat. På alle fire maver han sig frem under krattet længere og længere bort fra sine kammerater, der snart taber ham af syne. Så hører de pludselig deres gamle advarselssignal, udråbt af Robin, men kun en del af det. Det er, som om det pludselig bliver afbrudt. Så bliver der næsten stille i skoven, kun hører man nogle dæmpede eder langt bort fra. Da bliver ulveungerne klar over, at der er fare. Uden hensyn til, at de er midt i en leg med spejderne, træffer de deres forholdsregler; to af dem søger at finde spejderne for at få deres hjælp, de andre styrter ind igennem krattet, til de kommer til en lille lysning. Her ser de i farten tre nedlagte råbukke, men de ænser dem ikke, bare videre frem for at frelse Robin. Langt borte ser de nu fire voksne mænd styrte frem slæbende Robin efter sig. — De fire mænd bærer jagtgeværer og dolke i bæltene. Situationen er farlig såvel for Robin som for de efterfølgende ulveunger. — Så forsvinder mændene ud af drengenes synsfelt, skjult af et bakkedrag, men takket være sneen kan de dog følge dem. Nu kommer spejderne styrtende frem, og alle de 30 store spejdere bliver klar over, hvad der er i vejen. Man vil søge at omringe de formodede krybskytter. På et øje-

blik er spejderne spredt rundt, og samtidig med omringningen vil man forsøge at trykke krybskytterne ned mod jorden.

Efter nogen tids forløb lykkedes planen også. De fire krybskytter og den fangne Robin stod nede ved kysten omringet af 30 spejdere og 8 ulveunger. Men spændingen var ikke udløst endnu. Krybskytterne havde geværer og så ud til ikke at betænke sig på at bruge dem imod drengene. Da fandt »Lille John« på råd. Med lynets hast for han tilbage

til hulen oppe i skoven, og der snappede han 8 buer med pile og var snart tilbage igen. Hastigt fordelte han buerne, uden at krybskytterne tænkte på, hvad der skulle ske. De havde overhovedet ikke bemærket Johns forsvinden, travlt beskæftiget som de var med at finde en udvej til at komme bort. For selvfølgelig betænkte de sig på at benytte gevæerne.

Pludselig udstødte een af krybskytterne et brøl og styrtede til jorden og tog sig til benet. Han var blevet ramt i benet af en pil fra »Lille John«s buer, og den gjorde nederdrægtig ondt. De tre øvrige krybskytter blev et øjeblik forvirrede, og dette benyttede drengene sig af. På et signal fra tropsføreren for alle 38 drenge frem og kastede sig over de ulovlige jægere, og takket være, at de var så mange, fik de snart overmandet krybskytterne. Der blev nu sendt bud efter politi og skovrider, som ret hurtigt ankom, efterfulgt af godsejeren til den store skov. Han frydede sig over, at de fire farlige krybskytter var blevet fanget. Længe havde man på godset været klar over, at vildtet i den store, øde skov forsvandt. —

Godsejeren blev så glad for spejderne og ulveungerne, fordi de havde medvirket til at fange forbryderne, at han gav dem ubetinget adgang til sin store privatskov for al fremtid.

Politiet lagde håndjern på forbryderne og førte dem til nærmeste arrest. Robin blev snart frigjort, men var i en ret ynkelig stand oven på den ublide medfart, han havde fået.

Efter denne afbrydelse havde man ikke særlig lyst til at genoptage legen mellem spejderne og ulveungerne, man gik derfor tilbage til hulen for at spise frokost, og godsejeren gik med. Stor var hans overraskelse over at se »Robin og hans mænd«s fantasifulde hule; på det sted, hvor hulen lå, havde

han været så tit på sine jagter, men hulen havde været så godt skjult, at han ikke i sin vildeste fantasi havde tænkt på, at der skulle findes en sådan. Egentlig burde han have været vred, men som sagen havde udviklet sig, morede han sig over drengenes påfund. Han håbede endda inderligt, at hans egen 12-års søn ville melde sig ind i troppen.

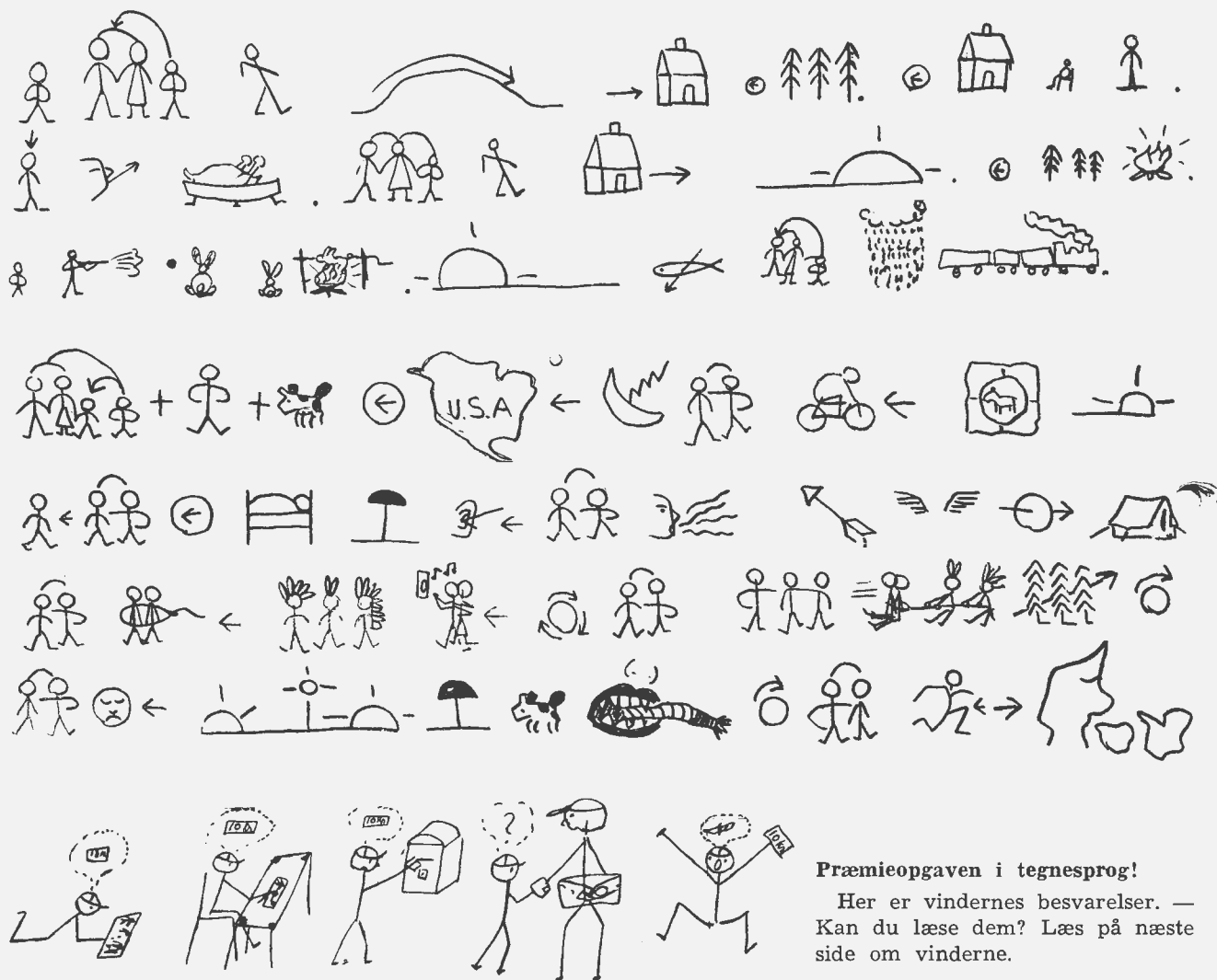
Efterhånden var han blevet i så godt humør, at han indbød hele troppen og den nystartede flok til kaffe på sit gods. Det tog man med glæde imod, og i samlet march drog man til godset, hvor der i riddersalen blev dækket et festligt bord med hjemmebagt franskbrød og dejlig kaffe. Godsejerens søn, Aage, deltog, og han behøvede ikke at nødes til at blive spejder, det

havde han haft lyst til længe, men han havde ikke bedt sin far, den strenge godsejer, om det. Humøret ved bordet var højt, man sang og lo, og godsejeren fortalte usandsynlige jagthistorier.

»Robin Hood og hans mænd« havde nu sagt farvel til livet som »fredløse« i skoven, men livet som ulveunger, der ventede dem, ville blive mindst lige så morsomt og spændende.

Da de nu ikke mere er »Robin Hood og hans mænd«, vil vi også sige farvel til dem her. Kun skal der her berettes, at de allerede næste år blev optaget som en patrulje i troppen, der kom til at få navnet »Robin Hood-patruljen«.

Peter Tini

Præmieopgaven i tegnesprog!

Her er vindernes besvarelser. — Kan du læse dem? Læs på næste side om vinderne.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Præmieopgaven i tegnesprog

Der var mange, der havde forsøgt sig i tegnesprogets kunst, og vi har i redaktionen haft det vanskelige job at skulle finde frem til de bedste, og her er de. Jørgen Johansen fra Løverne i Richard Løvehjertes trop og Erik Franzen fra Rågerne i 11. Odense har begge kunnet glæde sig over postbudets besøg med præmierne fra Magasinet.

Deres besvarelser ser du på siden overfor. Det er Jørgen, der er på tur med sine forældre, medens Erik er draget udenlands med sin broder og deres hund. Nu kan du jo prøve, om du kan læse deres historie.

Vi har udsat en ekstrapremie denne gang til ulveunge Erling Lorenzen fra Palnatokes flok i Esbjerg. Han får den for sin kvikke tegning, som du også ser på siden overfor. Den falder ganske vist uden for konkurrencens rammer, men ideen i den er så god, at vi mente, han burde belønnes.

Skotte.

Italienske spejdere ligger her i lejr i Dalomiterne

ENKELTVANDRERKORT

Ethvert medlem af Det Danske Spejderkorps kan på korpskontoret få udstedt vandrerkort mod indsendelse af foto (pasformat) samt **2,50 kr.** Følgende oplysninger bedes opgivet: Navn, stilling, adresse, fødselsdag og -år, fødeby, korpsmærkenummer samt afdelingens navn.

I Ebeltoft

er der glæde i disse dage, og det er forståeligt. Troppen har modtaget 1000 kr. af tipsmidlerne til færdiggørelse af deres nye tropshus.

Panthertroppen

er navnet på en ny trop i Heimdal divisionen. Troppen er tilsluttet Mormonkirken i København.

Patruljeførerne

i Oberst Læssøes trop har været ude på en temmelig usædvanlig tur i juleferien — nemlig en kanotur på Himmelbjergsøerne. Den første vanskelighed var at få fat på et par kanoer, for alene spørgsmålet herom på denne årstid vakte bestyrelse i Silkeborg, men det lykkedes

Belgiske spejdere i færd med at bygge udvigstårn

at få dem, og herefter havde alle fire en nok kold, men herlig og uforglemmelig tur.

3. Charlottenlund

har indviet deres nye tropshus indeholdende et stort lokale med pejs, et patroljelokale og en lille forstue. Man praktiserede den ganske glimrende idé at deponere en nøgle til huset hos kommunen, så denne altid vil kunne overvåge, at man passer godt på det hus, hvortil den har ydet sit tilskud.

Falkonértroppen

skal på sommerlejr i Skotland. Der har meldt sig 30 deltagere, som sikkert vil få 16 uforglemmelige dage. I Edinburgh skal der overnattes i en gammel borg, det lyder helt spændende, ikke? Borgen ejes af de skotske spejdere.

Billedet er fra Polarrævenes sommerlejr. Alle patruljestanderne er samlet om fanen og tropsstanderen

»Polarræven« i Holsteinsborg

er som bekendt vor nordligste spejdertrop, og den har lige kunnet fejre 2-årsdagen for sin oprettelse, og det er egentlig ganske imponerende, hvad TF Poul Madsen og de øvrige 5 førere har udrettet i løbet af de to år. Troppen — der er endnu piger og drenge i samme trop — tæller i dag i alt 146, nemlig 64 drengespejdere, 18 ulveunger, 36 blå pigespejdere og 22 blåmejsere.

Sidste sommer besøgte Ib Pommer Hansen, der er rover i Kong Volmers roverklub, troppen, og han har sendt følgende til os:

Spejderne i Grønland har jo noget andre forhold at arbejde under end herhjemme; der er jo ikke skove og marker, så de kan ikke sådan pakke rygsækkene og gå eller køre ud og bivakere som os herne. Om sommeren foregår tu-

Troppen sejles til sommerlejrpladsen

rene i båd for det meste, og kan man ikke få teltplokkene ned, der er jo mest klippegrund, bruger man bare nogle sten, om vinteren tager

de ud på ski eller i hundeslæde, det kan vi desværre ikke.

De grønlandske piger og drenge går op i spejderarbejdet med iver og glæde, som jeg desværre af og til savner herhjemme. Nu må man ganske vist tage i betragtning, at deroppe er det noget nyt, men de har fra den barske natur noget af den rigtige spejderånd, gå-på-mod og udholdenhed. Men det er ikke alene børnene, der er ivrige; forældrene er ikke mindre ivrige. På nogle af de første ture, det er altså for to år siden, stillede forældre og mindre søskende, ja, også nogle bedste-forældre, de ville med på spejdetur alle, og de kom med, alle dem der ville. Det kan man da kalde interesse for sagen.

Jeg havde lejlighed til at besøge sommerlejren 1953, den lå ca. 70 km fra byen nede i en fjord, og de havde indrettet en efter forholdene fin lejr. Der var nogle små, lave træer, godt en meter, dem havde de anvendt til lejrarbejder, så godt det nu lod sig gøre, men de fleste lejrmaterialer måtte medtages hjemmefra. Så I ser, at det er lidt besværligt.

Jeg fik overdraget at planlægge deres byløb. Det er en årlig begivenhed, der følges med stor interesse af alle, og dette løb havde jeg lavet noget sværere, end det plejede at være, men de klarede alle opgaverne over al forventning på trods af troppens unge alder. Der blev forøvrigt reklameret for spejderbevægelsen, idet der over Godthåb radio — den aflyttes på hele vestkysten — var en reportage fra løbet.

Der er naturligvis brug for førere deroppe, og efterhånden som de

bliver uddannet, enten deroppe eller herhjemme, vil der komme flere tropper i byerne. Der er nemlig stor interesse for spejderbevægelsen i Grønland.

Ib.

Sæbekasseløb i England

Der er hvert år siden 1950 blevet afholdt sæbekasseløb i England. Spejderne kører i deres egne pedaldrevne sæbekassebiler, som er flikket sammen af gamle kasser og kasserede dele. Det er et meget stort arrangement, der her sættes i scene, og i løbet af sommeren afholdes der semifinaler forskellige steder i England, Skotland og Nord-Irland. Vinderne herfra går til finalen, som bliver kørt i september måned.

1. Hornslet trop

er i færd med at bygge nyt trops- hus, men da det hen under jul kneb med økonomien, sendte man et julekort — som du ser ovenover — ud til gamle spejdere fra troppen. Man ønskede på kortet glædelig jul og tilføjede — I svigter os ikke!!

Det gjorde de gamle spejdere heller ikke, de honorerede den originale julehilsen med at tegne mange aktiebrevne i huset, så det kunne blive fuldført.

Troppen har hvert år et juleløb, hvori gamle spejdere deltager. Denne gang var deltagerne, hvoriblandt der også var en del forældre, opdelt i fem patruljer, og spejderne var dommere. Man havde en meget fornøjelig tur, og en ekstra oplevelse var det, at radiovognen optog en del af løbet til brug i juleudsendelserne for piger og drenge om Djursland. Du hørte måske selv udsendelsen i juleferien?

Jeg har kunnet glæde mig over at læse en hel del af jeres fortrinlige tropsblade, men jeg kan ikke lade være med at tænke på, at det er synd for vor gamle redaktør, Erik, at han nede i Åbenrå skal have det besvær med at sende de ikke så få blade til mig, som endnu sendes til ham, fordi der ikke er foretaget adresseforandring. Synes I ikke, at han skal være fri for det besvær? Tak!

Medens jeg skriver om tropsblade, så har jeg på fornemmelsen, at der endnu er troppe, som ikke berører redaktionen med at sende blade ind. Vi vil gerne se alle blade, der kunne jo være noget, der var af interesse for andre, og det vil vi gerne bringe i Spejder Tidende.

Vi kan denne gang byde velkommen til en ny medarbejder, det er S. Sloth Carlsen, som i mange år har været spejder i vort korps, og han har lavet tegningerne til Gamle Pionérs artikel om indbinding af Spejdernes Magasin. Du skulle for øvrigt prøve den indbinding. Sloth Carlsen er også mester for tegningen af Hornsletspejdernes nye trops-hus »Reden«.

I næste nummer følger bl. a. en artikel om bjergbestigning, og det er korpsets ekspert på det område, DC Thorkel Vøgg, der skriver den.

Venlig spejderhilsen

Skotte

FORSIDEBILLEDET

er taget en tidlig marts-dag ved Mølleåen. Du følger vel med i naturen og i Torben Wolffs serie »På opdagelse i naturen«? — Billedet er taget af DA Atli Thostrup, Heimdal division.

DYB DAVNE TIL ÆRES SIBEN

1. KL. SPEJDERE

- 1. Juelsminde trop
PF Finn Jørgensen
- 7. Odense — Odins trop
PF Palle Kristensen
PF Flemming Hjernø Jensen
- 1. Glostrup trop
Mogens Jacobsen
- 2. Århus trop
Helge Barlack
Bent Siig

VÆBBERE

- 3. Åbenrå trop
PF Svend Hansen
- 1. Terndrup trop
Wulf Heglund-Christensen
Poul Gerding
- 1. Juelsminde trop
Svend Aage Nielsen
- 7. Odense — Odins trop
PF Erling Seierup
PA Hans B. Lund
Egon Mai

- Bellahøj trop
PA Aage Hühn
Torben Nielsen
- Kong Rings trop
PF Vagn Due Hansen
- Gylden Sax trop
PF Ole Hector-Larsen
- 1. Glostrup trop
PF Erling Hansen
- 1. Esbjerg trop
PF Ole Miguel Eriksen

VANDRINGER

- 100 km
- 5. By
PF Gordon Braunlich
- 1. Glostrup trop
PF Erling Hansen
SM Henning Hansen

- 75 km
- 7. Odense — Odins trop
Knud Simonsen
- 60 km
- 1. Juelsminde trop
Niels Jørgen Stenbjerg
- Gylden Sax trop
PF Lanse Ringsing
PF Kurt Andersen
Klaus Hansen
Ib Hansen
Knud Erik Hansen
- 5. By
PF Jens Ager

RIDDERE

- 1. Juelsminde trop
PF Finn Jørgensen
- 2. Århus trop
Ib Graadal

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

På Amager

er der startet en ny division, »Amagerland divisionen«. Den skal dække området uden for Københavns kommune. Den består foreløbig af 5 troppe og flokke: Kastrup Tårnby, Kastrup Sø, Dragør Søspejdere, Stifinderne, der er en aflægger af Kastrup Tårnby, og Richard Løvehjerte. Antallet af spejdere er ca. 90 og ulve ca. 120. Så det er en hel god start denne nye division har fået.

En ny trop

er holdt over dåben i Kastrup — Richard Løvehjerte. Der er nu fire måneder efter starten 3 patruljer, og den fjerde er på vej. Flokken er på tre bänder, så her er det særsyn, at spejderne foreløbig er i overtal; men det varer nok ikke så længe, når man ved, hvor kvikt de små kommer farende, når der startes en ny flok. Troppen har fået lokale i en gammel staldbygning, som kommunen velvilligt har overladt den. Den skal nu gøres i stand, idet der skal bygges skorsten og pejs, lægges gulv og sættes »skaller« på væggen, så det kommer til at ligne et blokhus — i alt fald indvendigt.

For at skaffe en del af pengene samles flasker m. m., og nu i foråret laver troppen en fest.

Hent lige nødhjælpkassen. Jeg har glemt afslutningen på nummeret! (The Scout).

Jokke

glæder sig til, at han bliver skovmand, så skal han nemlig også være »primitivist« i en hel påske!

TO BØGER

som kan få stor betydning for din deltagelse i forårsturneringen — de giver dig megen god instruktion og mange uvurderlige tips.

Patruljen arbejder: MED ORIENTERING

En fremragende bog med alt om orientering og brug af Silva-kompas. 44 sider med en mængde illustrationer. Stort format passende til skuldertasken — kartoneret **kr. 4,00**

Patruljen arbejder: I LEJR

Den har et utal af gode ideer til lejrarbejder og den vil være en god hjælp for enhver patruljefører. Den giver også mange tips, som du kan bygge videre på — format 20×25 cm — 32 sider — kartoneret **kr. 3,50**

NYHED!

SPEJDERLILJE som »skydebilleder«

størrelse som denne tegning — grøn farve. Storartet til mærkning af forskellige ting, bogomslag o. lign.

Pr. sæt med 5 emblemer **25 øre**

Vi modtager frimærker som betaling for mindre ordrer — husk at beregne porto.

Til overgangen mellem vinter og forår anbefaler vi:

KORTE SPEJDERBUKSER

af jernbanefløjl eller uld.

livvidde	fløj	blå uld	khaki uld wilson
62	18,00		
64	19,00	20,50	
66	20,00	21,50	
68	21,00	22,50	
70	22,00	23,50	31,50
72	23,00	24,50	33,00
74	24,00	25,50	34,50
76	25,00	26,50	37,50
voksne	32,00	28,50	39,50

FORNUFTIGT VINDTØJ

Vindjakke — khakifarvet poplin eller gabardine med teddybearfoer

6—8 år: 64,50; 10—12 år: 71,00; 14—16 år: 78,50

Lumber jacket — khaki poplin med brune ribber og vaskeskindsfarvet duvetinefoer.

6—8 år: 44,50; 10—12 år: 49,50; 14—16 år: 56,50

Ulvevindblusen — mørkeblå poplin til at tage under ulvesweater **38,75—39,75**

Spejdervindbluse — drap poplin m. uldribber til at tage under uniformen — 14—16 år **41,75**

voksne **43,75**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Red.: Kommuneleder
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

NØRRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palæ 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 60, telf. 3 36 13
Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpssets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K
Telefon Palæ 5711
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
Egge bladets ekspedition:
Korpskontoret